

מסורת הש"ס
עם הוספות

(ב) ת"כ אחרי פרשה ו' ה"ז,
(ג) [למן ק"ח: (ג) וס' ע"ש],
(ד) [למן ק"ח: ע"ש, (ס) קדושין
מ"ג, (ז) [למן ק"ח: (ז) תוספתא
פ"ב ה"א (חסדי דוד), (ח) ע"י
תוס' לעיל פה, ר"ה לא, (ט) ק"י,
ע"י תוס' מנחות ו' ד"ה
שהרי, (ס) לעיל ק"י, (ס) קט'
(ס) לעיל פה ע"א.

גליון הש"ס

גמ' מבינה ליה דשנים
שהשני. ע"י מנחת שר
לכות שמיטה ס' ב ס"ק נכ:

תורה אור השלם

(א) ואל פתח אהל מועד
לא יבאו לעשות אתו לוי
ונקרת האיש שהוא מנעויו:
(ויקרא י"ב ט)

(ב) ואל פתח אהל מועד
לא יבאו להקריב קרבן לוי
לפני מושבן י" דם והושב
לאיש שהוא דם שפך
ונקרת האיש שהוא מקריב
עמו: (ויקרא י"ב ט)

(ג) איש איש מבית ישראל
אשר ישחט שור או כשב
או עז בפתחו או אשר
ישחט מחוץ לפתחו:

(ויקרא י"ב ג)

(ד) ואלהם תאמר איש איש
מבית ישראל וזנ תגר אשר
יגור בתוכם אשר יעלה
עלה או יבת: (ויקרא י"ח ט)

הנהגות וצינונים

(א) אלא עצם (שמכ"י):
(ב) בשחט בחוץ (שמכ"י):
(ג) בשחט בחוץ ומעלה
בחוץ (ש"מ): (ד) תיבת
ש"ומאת" נחמק (ש"מ):
(ה) ככתי"י שכן קדשה טומאת
הגוף בכרת: (ו) וחזר והעלה
(ש"מ): (ז) הווא מבעי
(ש"מ): (ח) גני תיב"ט לשנים
שחזו דאביר והעליתו
שחייבין א הכי הי"ז (גליון).
וכיה בש"מ: (ט) בשמכ"י נוסף
ואמאי פטורין י"ן ג"י צדיק
אבל הכא שאין שניהם שוין
תיב"ט: (ס) דעתין (שמכ"י):

השוחרט והמעלה פֶּרֶק שְׁלֹשָׁה עָשָׂר וּבָחִים

ראש יונה. שֵׁל עולת העוף והעלן בחוץ: מלח אי פריש מנה לחזור ולמלחו, כדקמיי (והקד' ג) ו'לא תשפית מלח צריח': שיעת הבושר. ליקרב פגנים: שכן קדש מקדש. אע"פ שהזכירו אס חזר והקניסו והעליו לא ירד, כדלמרון דהמזבח מקדש (לעיל דף סד). הלן והיאל כו': שחייטת דיהה איבא בינייהו.

לרבי שחט בהמה זלילה פגנים והעלה בחוץ פטור, שלא היתה לה שעת הפשר, דנשחטתה נפסלה: לרבי אליעזר טייב, שהרי הקדש מקבלו, שאס עלה לא ירד: רבה אמר קבדה בכ"י חז' איבא בינייהו.

שעת הפשר ליכא, קדש מקבלו איכא, דכל שפסולו פקדש הקדש מקבלו: כ"ה היבא דנטמא גופו ש"י זה ואחר כך נטמא הבשר. ופסילו על ידי פתרים, מודה רבי יוסי הגלילי דסייב, כדלמרון מה לי על ידו מה לי על ידי פתרים, דטעמא דרבי יוסי משום דלין איסור קל על איסור הוא, וכאן איסור טומאת הגוף קודם: כי פליגי בשנטמא בשר תריחיה. ונאסר על זה משום טומאת גשר שאין סייבין עליו טמאת, וכי הדז נטמא הגוף אית ליה לרבי יוסי לין איסור טומאת הגוף קל על איסור זה, ואף על גב דאיסור כולל הוא, דאיכא למימר דמיגו דמיפסר בשאר פתירות, שכן ס' טומאת הגוף בשר, פליגי דחייב, שכן ס' טומאת הגוף בשר, פליגי בשנטמא בשר ואחר כך נטמא הגוף, דרבנן סברי אמרינן מיגו, ורבי יוסי סבר לא אמרינן מיגו, ורבי יוסי לא אמרינן, תיתי טומאת הגוף דחמירא ותחול על טומאת בשר. אמר רב אשי, מפאי דטומאת הגוף חמורה, דלמא טומאת בשר חמורה, שכן אין לה טהרה במקוה: מתני' חומר בשחיטה מבעליה, ובעליה מבשחיטה, חומר להדיום פטור, חומר בעליה, חייב, והמעלה להדיום פטור, חומר בעליה, השנים שחזו בסבין ושחטו פטורים, ואחוז באבר והעלו חייבין, העלה חזר והעלה וחזר והעלה, חייב על כל עליה, דברי רבי שמעון, רבי יוסי אומר, ואינו חייב אלא אחת. ואינו חייב עד שיעלה לראש המזבח. רבי שמעון אומר, אפילו העלה על הסלע או על האבן חייב: גמ' מאי שנא המעלה להדיום דפטור, דכתיב לוי' (לוי', שאני התם דאמר קרא איש איש', גבי העלאה גמי כתיב איש איש' (איש איש', ליה לשנים שהעלוין באבר חייבין, אי הכי, הכא גמי מיבעי ליה לשנים שאחוז בסבין ושחטו שחייבין ס'. שאני התם דאמר קרא ההוא', אחד ולא שנים, אי הכי, גבי העלאה גמי הא כתיב ההוא', מיבעי ליה למעוטי

שחייטת דיהה איבא בינייהו. לכאורה רבי ורבי אלעזר דר"ש סברי דר"ש דלמך פסקין המזבח מקדש (לעיל דף סד). נשחטה זלילה אס עלתה לא פשר, דהשחא קדש מקבלו ולא היתה לו שעת הפשר, אבל לרבי יהודה דלמך אס עלתה פשר, בין לרבי בין לרבי אלעזר דרבי שמעון שחט זלילה פגנים והעלה בחוץ, לא מבעיא (ליה) לרבי יוסי הגלילי דפטור, אלא לפסילו לרבנן גמי פטור^א, כדמוכח בסוף פירקין (למן ק"ח: ג) ג' הא דקמ' ר"ש אומר כל שסייבין עליו בחוץ סייבין על פיגא זו פגנים שהעלה בחוץ, ומפשר ועירי גופיה שחייטת בהמה זלילה איבא בינייהו, והכי קאמר, השוחט בהמה זלילה פגנים והעלה בחוץ פטור, פירוש, דלין ממקבל פגנים דרבי יהודה דלמך אס עלה (לא) ירד, שחט בחוץ והעלה בחוץ טייב, אלמא דלפסילו לרבנן דמסייבי שוחט בחוץ ומעלה בחוץ, מודו בשוחט זלילה פגנים ומעלה בחוץ דפטור לרבי יהודה. ונקמט פיימס, ועירי ורצה למאי נקטי הכא שחייטת לילה והעלה בכלי חול, דהיינו כמו נשפך דמה, דלא הו' אלא לרבי שמעון, דלרבי יהודה פתריהו ירדו, הוה להו למימר איכא בינייהו נשחטה חוץ לזממ' וחזן למקומו דלכלי עלמא לא ירד, דהרי קדש מקבלו ולא היתה לו שעת הפשר, ושעמא אנז דנקטי רבא ועירי בסוף פירקין (ס) ג' פלוגתא דרבי שמעון ורבנן שחייטת לילה והעלה בכלי חול נקטי גמי הכא. ותרין

לרבי יהודה דלמך (לעיל דף סד) זילא דמה אס עלה ירד, הרי זורק מקמט דמים בחוץ דסייב^ב אע"ג דלין קדש מקבלו^ג. ושעמא לרבי יהודה לא היה טייב, והא דדרשנין מקרא לרבות האורק^ד, דלמא בשחטי חוץ ולא בשחטי פנים, מידי דהוה אשחייטת לילה בסוף פירקין, אבל לרבי יוסי הגלילי אליבא דרבי יהודה ודאי לא משפחת לה זורק בחוץ דסייב. ועוד נקמט, דהא דמיפטר לרבי יהודה משום דלין קדש מקבלו, היינו כשאין קדש מקבלו מממט פסול אחר מלבד פסול זה שניצא לחוץ והעלהו. וניחא גמי דמקמיטין מסייב הקומץ והלבוזה והקמרות ומנחת פהנים שהעלן בחוץ^ה, אף על גב דלמרינן דגריס המזבח (לעיל דף סג): דמקחיות לרבי יוסי הגלילי ירדו, וכן נאכים הדיאס עס הוצח דלמרינן^ו לדרבי פולן ירדו. וצרייטא דדקמנוף (דף קט) דמרבי פסולין, לא תשיב נשחטה זלילה ונשפך דמה, שמע מינה דרבי יהודה היא ולא מסייבי אהני משום דירדו, ופסילו הכי מסייב לקומץ ומנחת נאכים וניסוף היין והמים, והיינו טעמא דפרדשיות. ונקמט נקמט, דלרבי יהודה אין מתיריש מה שהשיב רבי אלעזר דרבי שמעון פסח רבי יוסי הגלילי, דלכפי מיקמי ליה אף יוסף הקומץ פגנים והעלה בחוץ פיון שהזכירו פסלו: רבנן סברי מיגו: דאיסור כולל פליגי דמפרש בסוף גיד הנשה (חולין דף ס).

קח.

מסכת מקוואות
פרק ב' משנה ו'
הפזיח קנקנים בראש הגג לנגבן ונתמלאו מים, רבי אליעזר אומר, אם עזנת גשמים היא, אם יש בו כמעט מים בבור, ישבר. ואם לאו, לא ישבר. רבי יהושע אומר, בין כך ובין כך ישבר, או יכפה, אבל לא יערה:

עין משפט
נר מצוה
יט א ב מ"י פ"ח מהלכות
מטה"ק הלכה ז' וע"ש
ב"ב"ד וכו':
ב ג מ"י פ"ח מהלכות
מטה"ק הלכה טו:
כא ד מ"י פ"ט ע"ס הלכה ה:
כב ה מ"י ע"ס הלכה י' ופ"ח
הלכה טו:
כג ז מ"י פ"ט ע"ס הלכה יב:
כד ז מ"י ע"ס הלכה יא
ע"י כ"מ:
כה ח מ"י ע"ס הלכה ה:

ליקוטי רש"י

דנפמא [הגוף] ואחר כך
נפמא הבשר. דעמא שאכל
טור וטמאחו נגעטו שקדמה
טומאת גופו לטומאת קדש מודי
רבי יוסי דסייב דכיון דלטימי
גופיה לימפך קדש עז זאסור
כרת וכי הדז וליטמי גשר
איסור כרת דטומאת הגוף לא
פסקה. דבול"י ע"מא דא
פליגי דחייב. דליסור כרת
קדים כי פליגי ננטמא הבשר
תחלה ונאסר על כהנים בלאו
בעלמא והבשר אשר יגע וגו'
רבנן אית להו איסור חל על
איסור ע"י כולל והאי איסור
טומאת הגוף כולל הוא דכולל
וטוריות שהיו מותרות לו
והטמאות שהיו אסורות לו ומיגו
דחיל אטוריות חיל גמי
אטמאות ויש כאן איסור
כולל [וחילין א.]. שנים
שחזו בסבין ושחטו
פטורין. ממטאת דשחטין חוץ
[קידושין גז].